

Jorden. Han blev Krøbling for Livstid, og Samvittighedsnag gjorde Faderen vanvittig, han sad indtil sin Død indespærret i en Galeanstalt.

„Imidlertid voksede Sønnerne op. Den ældste blev en sund og rødmosset ung Junker, ret hvad man kalder en Kærnekarl, der giftede sig med en køn Pige, satte et Kuld raske Børn i Verden, drev Ejendommen op til at blive en Mønstergaard og i det hele gjorde sin Skyldighed som velvoksnet Mandfolk. Imens laa Broderen bleg og stille paa sin Baare ude i Parken, omsværmet af sine Venner Fuglene, som aad af hans Haand. Han følte sig slet ikke ulykkelig, pintes kun af dumme Menneskers Medynk og af Tanken paa Faderens Elendighed. Jeg har selv set ham. Han var vel dengang en atten-nitten Aar, og jeg har aldrig kunnet glemme det forklarede Udtryk i hans Ansigt. Det var, som stod der en Lysglans om hans hele hjælpeløse Skikkelse. Til Erstatning for den Førlighed, der var bleven ham berøvet, havde han faaet hin sjette Sans, der skænker Sjælen dens dybeste Nydelser. Den kluntede Dreng med den mutte Trolld i Øjet var bleven — ja, en Stakkel, hverken Mand eller Kvinde, hverken Barn eller Voksen, men et Menneske, i hvis Blik Uendeligheden afspejlede sig i al sin Klarhed, Dybde og Ro. Og jeg maatte tænke paa hans Fader, hvem Samvittigheden, dette hæslelige Spøgelse, havde drevet ind i Mørket, fordi han ikke havde ejet Troen, den sande Tro, Troen paa Naturen, den rige, den vise og miskundelige, som veed Raad for alt, som gavmildt erstatter paa den ene Led, hvad vi har mistet paa den anden, som — —.“

Skolelæreren blev afbrudt i sin Læsning ved, at Sognefogden kom ind.